Нет, весь я не умру.
А. С. Пушкин

Олов'яний погляд Миколая,
І Дантес у профіль і en face...
Друг корить — як завжди, ворог лає,
І минає, і спливає час.

На балу кокетлива мадонна
В'ється, безрозумна, як мотиль,
А земля така навколо сонна,
А такий у серці темний біль!

Що там щастя — хоч спокою б клапоть,
Хатка і піщаний косогір,
Де жандармська не одягне лапа
В пізній камер-юнкерський мундир.

Рідні книги в синьому сап'яні,
Тихий згад шумних ліцейських літ,
Воркітливий, сивий голос няні,—
Та невже це тільки тінь і слід?

Тінь і слід — і дружба, і кохання,
І вигнання, й пориви, і сни?
Та невже було це дожидання
Зовсім не можливої весни?

Ні! Рука не випускала вперто
Вірного, невтомного пера,
І, як час йому прийшов умерти,
Сам він знав, що весь — не умира.

1938